

Libor Sládek:
nejsem žádná krásná ženská a ani nebudu,
asi..., ale musíte se na mě koukat!!!

Zpráva o zahájení

Festival zahájil, jak se sluší, prezident. Projev simultánně překládal Ondřej Staněk, takže si každý mohl vybrat který jazyk se pokusí pochytat. Styl to mělo asi jako polský dabing, pánové hovořili prakticky současně. Naštěstí text projevu přinesl náš list před tím, než zazněl.

Poté Libor Sládek představil přítomné ateliérové vedoucí, omluvil nepřítomné specialisty na starou hudbu, ztropil si šprým z tenorů a provedl první letošní společný zpěv. Součástí byla i masáž, nikoli však mediální. Písni bylo dílko člověka se jménem Vyje Songy nebo tak nějak.

Druhou část společného zpěvu vedl Michal Hájek, právě propuštěný z věznice, jak je možno soudit z pruhovaného oděvu. Na každou notou prý chybí značka pro malý soukromý ohňostrůjek. A Tallis byl prý jazzový kontrabasista. Inu, nikdy nevěřte mužským řečem, slibům politiků, upřímnosti ženských slz a žádnému tvrzení sbormistrů.

Třetí společný kousek uvedl Mistr Iwasaki, z japonštiny plyně překládal L.Sládek. Písnička z dalekého Nipponu nebude nijak jednoduchá, protože obligátní čtyři čtvrtky člení neobvykle bohatě, do osminek a šestnáctinek.

Sbormistr sám komentoval:
Ještě někdo má zpoždění.

Už můžete zpívat!

Chuhei zasluhuje pochvalu za dokonalou ústroj, nechyběla ani spona v kravatě. Libor ho mstivě nařknul, že neví co je láska.

Chuhei Iwasaki

Chuhei: „Sušil někdo z vás někdy rýži?“

Sboristka: „Já“

Ch: „Opravdu?“

S.: „Já byla v Japonsku!“

Ch.: „Vážně? Já taky!“

„Důležité je SÓ, ostatní můžete šmidlat“

„Kdo mi nerozumí ať zvedne ruku“

„Můžete sedět, já taky sedím“

(Sbormistr si přisedl na opěradlo židle.)

„Celkově je text ve smyslu: „No a co, co se děje?“

Historiky ze sborového podsvětí

Proč nemají být na sborových zkouškách přestávky delší než čtvrt hodiny? Protože kdyby trvaly déle, soprány by se pohádaly, altům by došla vlna, tenoři zmizeli na jedno a basové by zapomněli vše, co už před přestávkou uměli.

Report: Michal Hájek

Při představování měl každý vstát, říct jak se jmenuje, co a kde zpívá a jakou má rád zmrzlinu. Nejčastější odpověď v ženských hlasech byla typu „jmenuju se Pepička, zpívám soprán a nejraději mám Míšu!“

Papa looooooooo . . . v ateliéru zní taneční vlnění, šum oceánu a táhlé volání pod palmami. A buben!

„Já vám budu hrát buben, abych vás mátl. To je daleko těžší!“

V tomto ateliéru je velký risk si odskočit na záchod, protože než se jeden vrátí, už běží půlka jiné písně.

„Žemla jee“ . . . o čem tam zpívají?

A taky se tam tančí, dokonce i lidé které znám docela dobře a do kterých bych to nikdy neřek’.

„V jednom momentu se objeví i rytmus“

Při dávání nástupu od bubnu „teprv na vykulení, pohled ještě nic neznamená“.

Odbory: „přestávka deset minut“ - „Jo, přestávka za deset minut!“

Dita Kosmáková

Neexistuje zpěv v sedě!

Dita zdvihla celý ateliér a, rozmlaskala a rozššškala rytmický základ, přidala basové ostináto, obalila masíčkem nápěvu a už se zpívalo! A fuga byla muzikou prakticky hned. Za zmínku stojí rovněž výborná jazyková výbava sbormistryně.

„Je tu někdo cizinec?“

Odpověď česky, s lehkým přízvukem:

„Já jsem cizinec“

Po dotazu opožděného barytona: „Tohle sme už rozdělili. Každý zpívá svůj hlas,

nic jinýho.“

„Řvěte jako na fotbale... No vidíte... a zničili jste si hlasy? A kdo, jo, tomu koupím nanuk.“

Po delším káravém projevu: „Jo a ještě bych vás měla pochválit, zní vám to moc hezky.“

„Najděte si svůj vlastní vokál“. Bas: „třeba Géé“.

„Zkuste se mi tu pěkně otevřít.“ Tenor:

„Podívej jak se Vendula otvírá.“

Předvedená vokální technika: „Na 60 procent lidí to má vliv...A na těch zbývajících 40 procent to má taky ještě vliv.“

Nevyslovujte nevRR honesT worLD, takhle to nikdo nevyslovuje...leda Mr.Bean...a možná ani on ne.

„Zkuste všichni skákat jak nejrychleji umíte“ (interval kvinta).

„Jak se tomu říká: střídavý dech. Jednou se nadechnete a pak až na konci . . . vydechnete.“

„Basy, máte tam krásnou melodii . . . alty mají taky krásnou melodii . . . všichni tam máte krásnou melodii . . . Tenory tam mají extrémně krásnou melodii!“

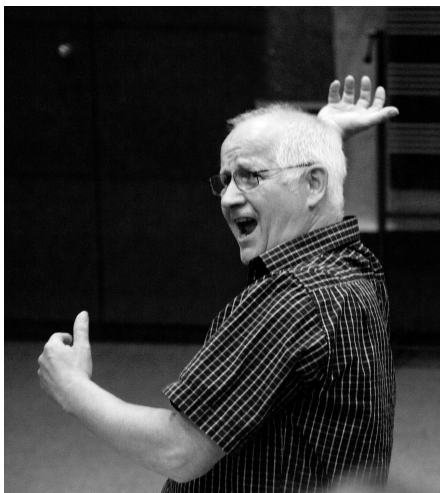
„Je to sice lepší . . . ale není“

„A rytmus je náš největší nepřítel!“

Mimochodem v tomto ateliéru zpívá jako zpěváček Luboš Hána, který v minulosti několikrát sám vedl ateliér. Dam čk čk dam čk dam dam šA!

Důležitá sdělení: Vokno je zezadu budovy K Technické univerzity, stačí obejít blok. Stamina je ve sklepě, průchod do dvora přes ulici od kulturáku.

Jan Staněk

V jeho ateliéru se tančí v dešti tak líbezně, že se bojím že se zkaží počasí, aby se v praxi vyzkoušelo, jak nadšeně bude Honza Staněk tančit ve slejváku.

Není to jen šubyduby, ale taky džamdzáden tym týdydýdy . . . Džek en Džil wen ap tu d hill..

I Jan zvládá jazyky bravurně, probouzí zaspalé a nenastoupivší muže vícejazyčně.

„Tohle zní jako hluk na nádraží . . . bahnof.“

„Thank you very money“

S lepšími se znalostí se objevují zárodky swingu. Velmi pomáhá nejen Janovo tančení a luskání, ale i bubenicky přesvědčivá a přesná klavírní korepetice.

„Mě by se strašně líbilo, kdyby jsme to zpívali z paměti.“

David Eben

Nezapřel badatele a učitele příslušné disciplíny a vysvětlil jak se v daném období používala ona telefonní sluchátka místo dnešní notace.

Ve vtípu výroků plodně soupeří oba sborníkáři tohoto ateliéru:

O zápisu notace gregoriánského chorálu:

„Je to otázka fonu“

„Terminus = to je jako když na nádraží končí vlak“

„Tenhle chorál je vlastně ustavení církevního establishmentu ve Vatikánu (Tu es Petrus . . .)

„Kdybychom měli diaprojektor, tak bych vám ukázal věci“.

„. . . pronikla tam nuda, ale je to nuda posvátná!“

„Nedýchejte, když dýchá váš souseď. Počkáte si a když už váš souseď modrá, necháte ho nadýchnout a pak teprve sami . . .

„Dnes se to překládá Jsem černá A sličná, protože ale je takové nekorektní“

David zpívá sólo v rondeau: „Huhly, huhly, nemám brýle“

Ve středověku to nemohlo být lepší!

Upozornění:

Jaký chcete Občasník mít, takový si udělejte! Zapisujte výroky, postřehy, situační vtípy. Ale klidně i nadšené ohlasy nebo popište co vzniklo krásného. Na papírku předejte manažerům, nebo pošlete mejlem na fejt zavináč centrum.cz. Redakce se příspěvků s chutí zmocní a zapasuje do následujícího čísla. Slovo je trvalejší kovu!!

Marek Štryncel

...si přivezl zajímavý nástroj, od něhož sbor diriguje. „Je to barokní kytara, kterou se pokusil vyrobit jeden moravský stavitel kytar . . . tady se to trochu propadlo . . . ale zní to výborně. Nemám říkat kdo to vyráběl.“

Při hře na tuto kytárku se pak pustil do bitvy, vlastně Bitvy: stíhal jak dávat nástupy, udávat tempo a všechny ty věci které sbormistři ukazují, zpívat a obracet noty. Řekl bych něco mezi účelností a varietním číslem.

V úvodním slově vznikla pochybnost, jestli mluví o sbormistrování: „Děkuju Liborovi, že mě včera zastoupil. On mě často zastupuje když někde nemůžu . . .“

„A noty máte? Máte noty, že jo?“

Príspevky k zoologii sbormistrů, I.díl
Sbormistry jako skupinu živočichů je nesnadno popsat a zařadit, ale přesto se o to pokusíme.

Jelikož často obracejí noty, řadíme je k **obratlovcům**. Kupodivu ne všichni jsou **strunatci**. Když, tak většinou smyčcoví. **Dvojdyšní** jsou rovněž

nehojní, většina dirigentů chodila do hudebky na píano. **Plazi** mezi nimi rozhodně nejsou, **obojživelníků** (to jest sbormistrů-instrumentalistů) mnoho není, zato celou řadu z nich můžeme zařadit mezi **savce**. Někteří nasávají s obdivuhodnou výdrží. Sbornistři psavci existují též. Jednak jsou to ti, kterým nejsou cizí díla dost blízka srdci nebo schopnostem svěřeného tělesa, jednak primární komponisté, kteří mají sbor právě proto, aby aspoň něco ze svého díla uslyšeli na vlastní uši.

Někteří sbormistři jsou **ptáci**, a to tažní. Tento řád se dělí na sbormistry, kteří jsou tažní protože jdou z tahu na tah (pozorujte, prosím, letošní sestavu pozorně, jestli tam nějaký není), jednak ti kteří táhnou své sbory na způsob lokomotivy (věnujme jim tiché ocenění, protože si toho většinou nikdo nevšimne). Práví tažní ptáci jsou pak ti sbormistři, kteří na způsob krajánků táhnou světem a nabízejí hlasové poradenství, speciální repertoár nebo znalost exotických jazyků (například češtiny) na sborových víkendech či na větších týdenních pracovních soustředěních podobných našemu festivalu.

Tím jsme se v systému vypořádali s řády a můžeme se pustit do čeledí. Ano, sbormistři jako celek jsou vskutku pěkná čeládka.

O čeledích příště. Literatura u autora.

Už máte nový text kánonu pro Michala Hájka?

Občasník 2/2013. Texty VFK a sbornisté, fotograf Ondřej Staněk, grafik Jiří Zenkl.